

LBRIS

We know  
books

Mari clasici ilustrați

*Charles Dickens*

# David Copperfield

Traducere din engleză:  
Luana Schidu

**SUPERCOLECȚIA TA**



Editura ARC

## Cuprins

Charles Dickens 9

•••••

Faceți cunoștință cu personajele 11-12

•••••

**Capitolul 1**

M-am născut 13-18

•••••

**Capitolul 2**

Cad în dizgrație 19-25

•••••

**Capitolul 3**

Îmi lărgesc cercul de cunoștințe 26-31

•••••

**Capitolul 4**

Primul meu semestru la Salem House 32-38

•••••

**Capitolul 5**

Am o zi de naștere memorabilă 39-45

•••••

**Capitolul 6**

Încep viața pe cont propriu și nu îmi place 46-51

•••••

**Capitolul 7**

Urmarea hotărârii mele 52-60

•••••

**Capitolul 8**

Un nou început 61-66

•••••

**Capitolul 9**

Apare cineva 67-72

•••••

**Capitolul 10**

O retrospectivă 73-79

## Capitolul 11

Mă studiez și fac o descoperire 80-85

.....

## Capitolul 12

O pierdere 86-93

.....

## Capitolul 13

Începutul unei lungi călătorii 94-99

.....

## Capitolul 14

O binecuvântare 100-105

.....

## Capitolul 15

Mătușa mea mă uimește 106-110

.....

## Capitolul 16

Mătușile Dorei 111-116

.....

## Capitolul 17

Asist la o explozie 117-122

.....

## Capitolul 18

Călătorul 123-128

.....

## Capitolul 19

Gânduri 129-131

.....

## Capitolul 20

O altă retrospectivă 132-137

.....

## Capitolul 21

Menajul nostru 138-140

.....

## Capitolul 22

Domnul Dick îndeplinește predicțiile mătușii 141-149

.....

## Capitolul 23

O ultimă retrospectivă 150-158

## Capitolul 1

# M-am născut

*Dacă voi deveni eroul vieții mele, sau dacă rolul va reveni altcuiva, se va vedea în aceste pagini.*

**C**a să îmi încep povestea cu obârșia vieții mele, voi spune că m-am născut (după cum am fost informat și cum cred) într-o zi de vineri, la douăsprezece noaptea. S-a observat că ceasul a început să bată și eu am început să plâng în același timp. Având în vedere ziua și ora nașterii mele, moașa, dar și câteva femei înțelepte din vecini, care erau deja foarte interesate de mine cu câteva luni înainte să mă poată cunoaște, au declarat mai întâi că destinul meu era să fiu nefericit; și apoi, că aveam darul de a vedea fantome și spirite; ambele meniri comune tuturor copiilor de orice sex, născuți în orele mici ale unei nopți de vineri. Pentru prima, nu mai trebuie să spun nimic aici, de vreme ce nimic nu poate arăta mai bine decât povestea mea dacă prezicerea s-a adevărat sau nu. Pentru a doua chestiune, voi spune doar că, în afara cazului în care acea parte a moștenirii s-a epuizat cât eram bebeluș, încă nu m-am întâlnit cu ea. Dar nu mă plâng deloc; și dacă altcineva se bucură în prezent de asta, n-are decât să o facă în continuare. M-am născut cu căiță, pentru care s-a dat anunț de vânzare în ziare, la prețul scăzut de cincisprezece guinee. Fie că oamenii care plecau pe mare nu aveau bani atunci, fie că nu credeau în ea și preferau centurile de salvare cu plută, nu știu; tot ce știu este că a existat o singură cerere, de la un avocat care se ocupa de tranzacții comerciale, care a oferit două lire numerar și restul în sherry, dar a refuzat să mai plătească și garanția împotriva înecului. Așadar, anunțul

a fost retras în pierdere – pentru că sherry vindea chiar biata mama atunci – și, zece ani mai târziu, căița a fost pusă la o tombolă cu cincizeci de membri, la jumătate de coroană de persoană, iar câștigătorul trebuia să mai dea cinci șilingi. Am fost și eu prezent și îmi amintesc că m-am simțit destul de confuz și stânjenit că o parte din mine era oferită în asemenea mod. Căița a fost câștigată, îmi amintesc, de o doamnă în vârstă cu un coș în mână, care, cu mare reținere, a scos din el cei cinci șilingi, toți în monede de jumătate de penny și cu două jumătăți de penny mai puțin – și a fost nevoie de foarte mult timp și de o aritmetică serioasă pentru asta. Va rămâne memorabil prin acele locuri faptul că nu s-a înecat, ci a murit triumfătoare în patul ei, la nouăzeci și doi de ani. Am înțeles că s-a lăudat până în ultima clipă că nu a fost în viața ei pe o apă, cu excepția trecerii unui pod; și că, la ceai (care îi plăcea foarte mult), își exprima mereu indignarea față de marinari și alții care aveau neobrăzarea să se tot „preumble” prin lume. Era inutil să i se explice că unele produse, poate chiar și ceaiul, apăreau în urma unei astfel de practici revoltătoare. Răspundea mereu, cu și mai multă forță și cu o cunoaștere instinctivă a puterii pe care o avea idea ei: „Nu avem nevoie de hoinăreli”. Și ca să nu mai hoinăresc și eu acum, mă voi întoarce la nașterea mea. M-am născut la Blunderstone, în Suffolk, sau „pe acolo”, cum spun cei din Scoția. Am fost un copil orfan. Când am deschis ochii, ai tatei se închiseseră de șase luni. Mi

# LEBRIS

We know  
books



se pare ciudat chiar și acum când mă gândesc că nu m-a văzut niciodată; și mai ciudate sunt vagile asocieri din copilărie cu piatra lui albă din curtea bisericii sau cu nedefinita compasiune pe care o simțeam gândindu-mă că zace acolo singur în noaptea întunecată, când salonul nostru mic era cald și luminat de foc și de lumânări, iar ușile casei noastre erau – aproape cu cruzime, mi se părea uneori – închise și zăvorâte pentru el. O mătușă a tatălui meu, strămătușa mea deci, despre care voi povesti mai multe, era principalul magnat al familiei noastre. Domnișoara Trotwood, sau domnișoara Betsey, cum o numea mereu biata mama, când reușea să-și înfrâneze groaza de acest personaj formidabil suficient pentru a fi în stare să pomenească de el (ceea ce se întâmpla rar), fusese măritată cu un bărbat mai tânăr, foarte frumos, doar că el nu confirma vechea zicală „frumos este, frumos face” – fiindcă existau suspiciuni puternice că o bătuse pe domnișoara Betsey și, o dată chiar, având o discuție despre provizii, a spus la mânie, dar cu hotărâre, că o va arunca pe fereastră de la etajul al doilea. Aceste dovezi de nepotrivire de caracter au făcut-o pe domnișoara Betsey să îl plătească pentru a se despărți de comun acord. El a plecat în India cu banii și acolo, conform unei legende din familia noastră, a fost zărit odată călărind un elefant, în compania unui băbuin – sau a unei prințese indiene. Oricum, zece ani mai târziu, au venit știri din India despre moartea lui. Nimeni nu știe cum a afectat-o aceasta pe

mătușa mea; pentru că imediat după despărțire, și-a reluat numele de fată, a cumpărat o căsuță într-un cătun de pe coastă, s-a stabilit acolo ca femeie singură cu un servitor și de atunci încolo a trăit complet retrasă.

## Capitolul 2

# Cad în dizgrație

*Dacă încăperea în care a fost pus patul meu ar fi fost o ființă vie care să poată povesti, chiar și astăzi aș apela la ea - mă întreb cine doarme azi acolo! - să depună mărturie pentru inima grea cu care am pășit înăuntru.*

